

DE NAR UIT DE MAREMMEN,
DERDE DEEL: NAAR DE EEUWIGE STAD,
DOOR C. EN M. SCHARTEN—ANTINK.

FRAGMENTEN UIT HET EERSTE HOOFDSTUK.

I.

KONING," zei plotseling Don Pompeo. Heel zijn breede, gebruide kop lachte met een koninklijken lach. In de warme, bijna zwarte oogen tinkelde het plezier der zekere omsingeling, waarop bijzonderlijk zijn fijne neus zich scheen te spitsen. En binnen den vollen omvang van zijn blauw-zwart geschoren kin en kaken krulde triomfantelijk de oolijke, roode mond.

Renato schrok op; al speelde hij onfortuinlijk, dezen zet had hij niet zien aankomen. Verbouwereerd schoten zijn blikken het schaakbord over.

Het begon te schemeren in het laag vertrek; de gloed van het houtvuur in het leemen haardje werd bijna even sterk als de minderende avondgloor, die door het smalle venster binnenscheen.

Naast dat venster, als niet behoorend bij de twee schakers, zat een oud mannetje, met een lief, bleek gezicht en pluizig wit haar, en tuurde naar buiten, de Maremmaansche heuvelen langs, die rossig nog leefden in den afglans der stervende zonsonderganglucht.

't Was Spini, de jeugdvriend uit Arcidosso; voor een paar dagen was die bij Renato, in diens oude, Massaansche herberg, te gast gekomen.

En terwijl de schilder nog zocht, hoe het best zijn koning weer in veiligheid te brengen, vielen uit het torentje van het Seminarie drie kleine klokketonen eenzaam door de avondlucht.

Het gezicht van Don Pompeo nam een plechtige plooi aan, alsof zijn denken zich terugtrok in een innerlijk Domkoor; maar geen oogenblik verlieten de waaksche oogen het meedoogenloos door hem ontvolkte schaakveld.

Aarzelend verschoof Renato een der weinige pionnen, die hem nog restten.

Doch bij het venster was Spini zacht overeind gerezen en boog het witbevlakte hoofd boven de weerlooze, gevouwen handen.

„Angelus Domini . . .” prevelde hij.

Renato keek naar hem om; wat was hij ontroerend, zijn oude Vittorio Spini . . . Dan dwaalden zijn gedachten nog verder weg. Hij kon dezen avond zijn denken niet bepalen bij het spel. Van te veel dingen was zijn geest vervuld. Telkens zag hij twee lieve vrouwenoogen hem zorgzaam